

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **J. F. O.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, ustanoveným advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2025, č. j. 13 A 2/2025-24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. et. Mgr Markovi Čechovskému **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 12 270 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 1. 2025 č. j. KRPA-325979-27/ČJ-2024-000022-ZZC (dále též „napadené rozhodnutí“), bylo podle § 124b odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem vycestování, stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 10. 2024, č. j. KRPA-325979-10/ ČJ-2024-000022-ZZC, a to o 90 dnů.

II.

[1] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Neshledal pochybení žalovaného při rozhodování, neboť ten řádně odůvodnil, proč došlo k naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c), resp. jeho prodloužení podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců a z jakých důvodů nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[2] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Předně uvedl, že zajištění cizince je zcela mimořádným opatřením, které významným způsobem zasahuje do práva na osobní svobodu. Je třeba k němu přistoupit až v případě, že stejného účelu nelze dosáhnout šetrnějšími opatřeními. Žalovaný neodůvodnil, z jakého důvodu k uložení mírnějšího opatření nepřistoupil. Namítal také, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je neadekvátní povaze rozhodnutí a nezabývá se dostatečně konkrétní situací stěžovatele. Zjištěné okolnosti jeho případu neodůvodňují zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Městský soud pochybil, pokud z popsanych okolností uzavřel, že existuje vysoké riziko, že se bude stěžovatel vyhýbat správnímu orgánu. Pokud žalovaný stěžovateli prodloužil zajištění o 90 dnů, byla již tímto rozhodnutím maximální délka zajištění vyčerpána. K tomu měl žalovaný uvést úvahy o již učiněných a předpokládaných úkonech včetně odhadu jejich časové náročnosti s přihlédnutím k individuálním okolnostem zajištění. Závěry městského soudu proto nekorespondují s obsahem správního spisu a nejsou dostatečně odůvodněny. Napadený rozsudek městského soudu považoval za nepřezkoumatelný, neboť bez dalšího aproboval závěry žalovaného a nesprávně posoudil právní otázku, zda jsou v případě stěžovatele splněny podmínky pro prodloužení zajištění. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV.

[4] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech pobytu cizinců je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[5] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního

pokračování

soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[6] Skutkově a právně obdobnou věcí téhož stěžovatele se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 27. 3. 2025, č. j. 4 Azs 284/2024-48, v němž posuzoval rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 16. 10. 2024. S ohledem na uvedené při posouzení nyní rozhodované věci vycházel Nejvyšší správní soud ze závěrů v něm uvedených a v podrobnostech na něj odkazuje.

[7] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75).

[8] Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

[9] Napadený rozsudek požadavkům přezkoumatelnosti dostál. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti (posoudil pobytovou situaci stěžovatele) a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Nejvyšší správní soud si je vědom, že při soudním přezkumu vznikají situace, kdy se soud ztotožní s argumentací jedné ze stran sporu. V takovém případě jistě není jeho úkolem v odůvodnění svého rozhodnutí uměle konstruovat jinou formu pro sdělení téhož, aby se tak za každou cenu vyhnul přímé citaci vyčerpávajících souladných závěrů či odkazu na ně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 Afs 186/2014-58). Prezentovaný postup je možný pouze v případě, pokud je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné, tedy pokud v něm jsou přesvědčivé a úplně predestřeny důkazy, respektive výsledky dokazování jako jeho vlastní úvahy, na nichž je založen zjištěný skutkový stav a právní posouzení. Napadené rozhodnutí tyto požadavky

splňuje. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně a má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelné či jinak vadné. Zdejší soud k tomu dále uvádí, že vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, napadené rozhodnutí rovněž netrpí. Subjektivní nesouhlas stěžovatele s důvody rozhodnutí nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[10] Nejvyšší správní soud přisvědčuje argumentaci stěžovatele v obecném východisku, že institut zajištění má působit jako prostředek ultima ratio. *„Zajištění cizince nesmí být automatismem, a to ani v případech, kdy nerespektoval předchozí rozhodnutí o vyhoštění. Naopak aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před zajištěním cizince, kteréžto opatření, zasahující velmi citelně do ústavně zaručeného práva cizince na osobní svobodu, může být uplatněno teprve jako ultima ratio, pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je zřejmé, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021, č. j. 4 Azs 284/2020-19, bod 19).

[11] Rovněž však platí, že *„uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (objektivní složka); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56). Posouzení toho, zda uložené opatření splní svůj účel, leží na správním orgánu, který musí své úvahy promítnout rovněž do odůvodnění svého rozhodnutí“* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Žalovaný se na straně 6 napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval případnou možností uložit zvláštní opatření a vysvětlil, proč tak nyní postupovat nelze. Žalovaný rovněž zohlednil, že stěžovatel byl již dvakrát odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody v souvislosti s drogovou trestnou činností. V minulosti rovněž neplnil podmínky stanovené zvláštním opatřením podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Městský soud posoudil individuální situaci stěžovatele na základě všech relevantních informací vyplývajících ze správního spisu a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel rovněž byl řádně vyslechnut k jeho pobytové situaci (viz protokol č. j. KRPA-325979-98/ČJ-2024-000022-ZZC).

[12] K odůvodnění prodloužení zajištění se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře též opakovaně vyjádřil. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, zdůraznil, že *„správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále*

pokračování

lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.“ Žalovaný k délce prodloužené doby zajištění stěžovatele v délce 90 dnů mimo jiné uvedl (str. 7 napadeného rozhodnutí), že vzal v potaz předpokládanou složitost výkonu správního vyhoštění. Přihlédl ke skutečnosti, že již byly učiněny kroky k ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, s tím že vycestování cizince bude v této prodloužené době pravděpodobně realizováno.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný nebo městský soud vybočili z dosavadní rozhodovací praxe a zároveň neshledal, že by byl dán důvod se od dosavadní rozhodovací praxe odchýlit. S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Ustanovenému zástupci, Mgr. et. Mgr. Markovi Čechovskému, se přiznává odměna za zastupování spočívající ve dvou úkonech právní služby, kterým bylo převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci samé - doplnění kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby přísluší podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 5 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, částka 4 620 Kč, tj. 9 240 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč, tj. 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem činí odměna ustanoveného zástupce částku 10 140 Kč za dva úkony právní služby. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. o 2 130 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 12 270 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2025

David Hipšr
předseda senátu